

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi pol, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četrtert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četrtert leta 1 gl. ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXVIII.

V Ljubljani, 25. grudna 1885.

List 52.

Spomenica

na

osemstoletnico fare Št.-Vidske nad Ljubljano.

Nekteri zgodovinski posnetki.

1085—1885.

Sostavil Šentvidčan.

(Konec.)

Začnejo tedaj zidati novo cerkev v letih 1795 in 1796, ob času nemirnih francoskih vojsk. Pogumni Št. Vidski župnik J. M. Grudner in njegova dva kape-lana nagovarjajo svoje farmane in iščejo pomoči pri so-sednjih farah. Stara cerkev ima nekaj že v premoženji in to v denarjih in eno njivo na Šišenskem polju pri Peršenk ob cesti. To njivo prodajo. Bili so Št. Vidci iznajdljivi pridobiti si pomočkov. Bolj zgovorni ključar si najme tovariša in še enega ali dva godca, to so ko-ledniki in gredó od hiše do hiše ter nabirajo žita, platna in prediva in denara. Posebno vnet za zidanje nove cerkve je takratni župan in sodnik, Andrej Sever, Er-ženov iz Vižmarij. Zidarski mojster je tudi domačin, Andrej Mihelič, Špelkov iz Vižmarij. Zidarsko sekano kamenje je iz domačih Kamnjih goric, kamenje za okna, za vrata in altarske stopnice je pa s Škofjeloškega Kamnitnika.

Cerkev je po rimski šegi zidana, ima okna na širok polmesečni obok, cerkvena veža je odperta in mesto dveh zvonikov stoji velik stolp na debelih stebrih za lice cerkve pri veliki cesti. Velikansko lepo cerkveno delo je dokončano. Veselijo se te Božje hiše vai Št. Vidci in daleč hodijo pobožni romarji k svetemu Vidu, ter darujejo po stari cerkveni navadi rumene šenice za altar in čistega laškega olja za večno luč v Božjem hramu. Svetega Vida nedeljo je bil slovesni cerkveni praznik in somenj za leseno orodje, kar pa se vé ne gre prodajati v nedeljo. Vsak čas se Št. Vidci skazujejo hvaležne svojemu patronu sv. Vidu. So-sednje fare so čestitale Št. Vidu, da ima tako lepo novo cerkev in Černuški župnik g. Janez Šlager je zložil naslednjo slavnostno pesem, ktero podamo nespremenjeno, da vsak vidi, kako so takrat pisali.

Pesem od Shegnanja nove Zerkve v'Shent. Vidu nad Lublano 1797.

Zhastit jen veselí
Je danashni dan
Ker smo doshivelí,
Bil je vsak shelan,
Nove zerkve shegnanje
Svętmu Vidu sidane
Bogu offrane.

Kul'k sto so sheleli
Vezh na svet' ih ni?
Fajmashtri očeli,
Bali se skerbi:
Sidat zerkov mujo da,
Mialit morte, od Boga
Bode plazhana.

Nekater neródni
So v'sazhetki bli,
Potlej pa bol sgódni,
Sdej ih veseli;
Niga v'fari, morem rezh,
Deb' nebil pomagat nezh,
Eni pa she vezh.

Pridnosti gorezhe
Sdej se kashe sad,
Ozhi na se vlezhe,
More vsak obstat,
Delo gledat, rezh' tako:
Shent Vid zerkuv jma lepo,
Gliha je nebo.

Vojska je leshala
Huda v'nashim kraj',
Vender ni dershala
Farmanov nasaj.
So Francosam se branil'
Vae sidanje dopolnil',
Shegen mu dobil'.

Fare pomagale,
Kar ih je okol,
Vredne so zahvale,
Delale po vol'.

Svet Vid bodi vaam plashnik,
U nadlegah pomozhnik,
Sej si nash dozhnik.

Stopne lahk' nareja
Moshnar, kir gry brat,
Samo se me usnje,
Nima dnozga luti;
Staro derel' je avto,
K'nov' pomagaj gear' avto,
Malo htar tako.

Slagov tina abla
Bog daj vekomej!
Zhasit bod' svet'nu Vidu
In tovarsham sdeji!
Glejte dol' snebce na nas,
Pomagajte, dob' per vas
Bli na vezhni zhas!

Ker smo popisovali dogodbe in stvari starih časov, naj bodo za konec tu pristavljeni še vvod pridige od leta 1742, tedaj stare blizu poldrugi sto let, da bi poštovanj čitatelji, kako se svoje dni pisali, ko jih ni bilo ne slovenščine in ne kranjskine ni učili.

Glasi se tako-le:

Pro festo S: Mathias Apostoli.

Cecidit sora. Actor: 1 cap: 26 Vera.

Los je padou.

Lubesnivi moje posluhauzi, jest vam morem se resnizo Sposnati, de bi se jest danashni dan veliko raje mile jokou. Koker pak govoriu inu vam pridiguov, inu Ke bi vi vedilli. Koku je meni per moimu Serzo, inu Sa moje Serze, vas Sagvisham, da bi se tudi vi vfi vkup is meni red mlo jokali. Kaj je pak sa en vrshoh meiga jokaina? Kaj sa en vrshoh meiga miliga Sdihusina, inu Shalusina? Kaj more tedei biti sa ena rezh. Katera moje Serze is tako teshave inu brekustjo napouni? inu moje ozbij is souzami nalijs? morebiti da se je Koker meni alli pak vam ena velika nesrecha pergodilla? alli morebiti pravidim jest eno hudo inu narodevitne perhodno Laito? alli morebiti shlishim jest, de nas ozbe nash pravishni, inu Serditi nebeski ozha Savollo nash hudobie inu progrehe Straiffati is to hudo inu ostro Straiffingo. te kuge, vcjake inu Lakote? alli pak morebiti, de vas bodem jest mogou Sapustiti, inu od vas se prezh podati? nish tega.

Veste Kai je te moje prevelike Shalosti inu brekusti sa en vrshoh, obeden drugi. Koker vi moje Lubesh: posluh: Sakai Kelker vezhi je ta Lubesh. Katero jest pruti vam imam, tolko vezhi je tudi ta Shalost katero vi meni Storit: de vas pak jest predevgo geri nadershim isvediti da vrshoh moje teshave, Shalosti inu brekusti. dokler se jest naupam is moimi Lastnimi bafsedami ta vrshoh naprei pernosti. sim jest prisillen, is nasnanimi bafsedami ta vrshoh moje Shalosti na dan dati. namerzh besede S: osheta Bernarda, nad katerimi bi se imelli jest inu vi na novesh mlo jokati: bafsedo S: Bernarda so pak Lete: quis Scit, an omnium vestrum, quos video, nomina Scripta Sint in Libro vita? Kedu ve, ah Kedu ve, alli se vase vase imena. Katera jest vas is prichenze vidim inu is S: Paulam is praviga zelliga sarza v gospud Bogu lubim. Kedu, pravim jest ve, alli so vise vase imena Sapifane v'bukvah tega nebeshkiga vezhiga Shuleina? inu Ke bi jest vedou, de le eno Samo ime moth Lubes: andohth: posluhsh: dolli gre inu ni Sapifane v'bukvah tega Shuleina, ah vas Sagvisham, de bi v'meni od prevelike Shalosti moje Serze poshile inu

visek sobi trekhilla. ja iz Serza rad bi jest otou moje lastno Krij zamostit ene zherne tinte Iefaim dati, de bi le vase imena bla noter Sapifane v'bukva: teh isvolenik. ampak o moi vezhai vezhai Bug: Kai bude moja Kri enome takim pomagala: dokler nad enim takim je Sba Shuleina inu pogubhna ta profaveta reahna Krij nashiga vezhiga inu Lubeshi pouniga Ievelizharja Xofha Jofana. — In tako dalje.

Ena za bolhsho pruzhshjevanje.

Leta 1832 je v Antverpen-u žvela bogata vdova po imenu Klotilda pl. Valbergova. Živela je v najprijetnejših okolih in je imela vsaga zadosti, kar le zamore zahtevati serce povotajaka. Samo nekaj se ji je pogrešalo in to je bila prava kristjanska ljubezen do sorodnikov in družih ljudi. Bog je je bil obdaroval s šestorimi otroci, kateri so bili večji kinč svoji materi, kakor pa denar in lišp, kar je zelo ljubila.

Nekoga dne je sedela gospa Valbergova v mali sobici svoje prekrasne palače in je prebrala neke knjige. Med tam so pa njeni otroci, trije dečki in tri dekice, pregledovali bukvice s slikami. Kar nekdo tihe poterka na vrata in stopi v sobo služabnik, rekoč: „Gospa, neka žena, katera je bila danes še štirikrat tu, je zopet prišla in prosi, da bi smela z vami govoriti. Ker je navadna priprosta ženska, sem jo vaselej zavernil.“ — „To si prav storil. Peter,“ odgovori gospa, „tarih ljudi ne maram sprejemati.“ — „Pozabil sem vam povedati, da sedaj stoji pred vrati in čaka odgovora,“ reče strežaj. Ona tako mlo joka in vas gotovo hoče prositi pomoči v sili. Pravi, da je vaša svakinja in se imenuje Karolina Soeteveld.“

Berš ko je strežaj to izgovoril, spreleti gospó rudetica, sarohni derhteča jese: „Peter, prepovem ti jo pustiti v sobo. Reci, da me ui doma!“

Molče odide strežaj iz sobe. Malo trenotkov za tega se zaslihi v spredni sobi jok, vrata se odpró, mlada ženska stopi notri in pade pred Klotildo na kolena. Klotilda ukaže otrokom oditi in potem vpraša jezno: „Kaj pa hočete od mene? Čemu te burke? Hitro povejte, kaj hočete od mene?“

Mlada žena je mlo pogledala gospó in jo zdihajóče prosila: „O ne govorite tako ledeno! Jaz sem tako nesrečna in ušaljens do smerti! Oh usmilite se me vendar!“

Z nekako hlinjeno merzloto gospa Valbergova vzame zopet knjigo v roko in pravi: Nimam časa poslušati tacoga javkanja. Ako hočete od mene kaj dobiti, ne pripovedujte na dolge in široko, ampak hitro storite, da bude že tega kmalo konec.

To je hudo žalilo mlado ženo, vstala je in zdihnila, potem je pa serčno rekla: „Neka čudna moč me je gnala, da sem vas obiskala, kajti dobro vém, da je najine kervno sorodstvo zmešno vam jeso zbuditi, ne da bi se usmilili. Ako imate pa le nekoliko sočutja do nas, rešite nas pred sramoto in revščino! Uslišite moje prošnje in bodem vas blagroveala kot angelja rešitelja.“

Ne da bi odgovorila ošabna gospa pozvoni služabniku in ukaže mu, da naj konja napreše. Potem se obrne proti ženi in ji reče: „Oe boste tako na dolgo pripovedovali, lahko razvidite, da ne bodem imela časa vas poslušati; toraj hitro povejte, kaj želite!“

Na to odgovori žena nekako nevoljno: Gospa, sestra, dobro veste, da vas nimam nikoli nadlegovali, čeravno sme ubogi, kajti moj moš je delaven in zadovoljni sme s malim. Moš je še pred dvema letoma ngubil službo in od tistega časa ni bilo nobenega zaslužka.

Imam eno sramoto malo krpelja, vendar sem si izposodila nekoliko denarja. A kaj je ta sramota? Govorim in sem je ob vas pripravljen. Morda se nedej zapeljete, ker ni mogoče meniti o pravem času plačati; otrok leži bolan v bolnišnici, hiša ne opravo mi bode služila v potek predela: pojutranjema bodo me izgnali iz hišice, — mimam se denarja ne; jedi, jaz moram trpeti za svojega moža, za otroka, kateri me morda s mrtovaj kraba prosijo: O gospa, ali morete res pozabiti, da pe vaših hišah teče tista kri, kakor teče po hišah mojih otrok? Ali hočete res od sebe brez tolažbe odgnati nesrečno mater?

Gospa, kateri je bilo ne ljube, da je žena omenila soredstvo, je hitro vprašala: „Kako vam namorem pomagati?“

„Gospa!“ odgovori ubolnica, „posodite mi 300 franke. S tem denarjem bom rešila moža iz ječe, šla po otroka v bolnišnico in plačala bom najamnine za stanovanje. Pomislite, kako vas bode vni blagrovati, ako nas rešite sramote in revščine.“

Potem je uboga žena molčala in čakala odgovora. Čez nekoliko časa odgovori gospa Valbergova: „Jaz nisem vajena posojevati denarja, ker potem se ljudje vedinoma nevaležni. Ako bi vaš mož ne bil toliko časa lepo postal, bi se vam kaj takega ne bilo pripetilo. Nikar ne mislite, da bodem jaz s svojim denarjem le-noko podpirala. Pojdite in skušajte si pomagati v svoji revščini, v katero ste po lastni krivdi zašli. Lo-pojdite, rečem vam, in nikar me dalje ne zadržujte!“

Debele solze se ulije pri teh besedah ubogi ženi po lica, potem odločno reče: „Ni zadosti, da nočete ustreliti prošnje uboge matere, temuč me hočete še sramotno iz hiše spraviti. Ali ste še pozabili, da je bil vaš mož moj brat in da polovico vašega premoženja pripada po pravici meni? Ali ne veste, ošabna gospa, da je vaša pravica živati le dohodke tega premoženja, katero je pa vsekako moja.“

Nesramnica! zavpije gospa Valbergova s deržečim glasom, kako si prederznete kaj takega izustiti in tako gerdo lagati?

Jaz lašem? Tako! Ali mi moj stric dolečil v svoji oporeki, da imava z mojim bratom vsak polovico njegovega premoženja? Kedo je mojega brata napravil, da me je dedšine oropal? Kedo mi je branil priti k smertni postelji mojega strica, čepravno me je on videti želel? Kedo ga je pregovoril, da je v svoji drugi oporeki mi uzet to, kar mi je v prvi zagotovil. Vi gospa, vi ste me ob vas pripravili. Ako bi to ne bila, gotovo bi me vi tako ne sovražili!

Popolnoma raz sebe zakliče gospa Valbergova: „Kaj, jaz sem to storila? Ako takoj ne odidete, vas bodem s silo dala iz hiše odpraviti!“

Mlada žena pa pravi: Ne mislite, da vas hočem s tem očitanjem pripraviti, da bi mi pomagali. Le obderžite svoj denar sase. Jaz bom trpela in tudi prenesla svoje trpljenje z božjo pomočjo. Vi pa, ki samo na razveseljevanje mislite, ne pozabite, da tudi vas Bog lahke obišče. Prosite Ga, da ne bode kaznoval vas in vaših otrok.

Skoraj zasmehovaje je (bogoskranako) rekla nato gospa Valbergova: „Pustite me v miru z našim ljubim Bogom. S tem imam jaz jako malo opraviti! Kar pa moje otroke zadeva, menim, da nimajo prav posebnega veselja sedaj umreti.“

„Sestra, sestra!“ zakliče na to silo ušajena žena. „Pred malo tedni je živele še veliko družin, katere je pa v kratkem času pomorila grozna kolera. Pomislite veliko nevarnost in drago življenje svojih ljubih otrok!“

Merzel pot stopi po teh besedah gospej Valbergovi na čelo; a vendar se zopet premaga in s prejšnjo ošabnostjo pokaže proti vratam in reče: „Sedaj imam pa

še dovolj. Pojdite in se pripravite na vaš v moji hiši!“ Na to odgovori ženska: „Pa greva. Z Bogom!“ (Konec prh.)

Framason se je spreobrnul na smertni postelji.

V Torinu je 7. tega mesca umeri vitez Frankik Mennyy, glavar pri kontroli in znamenjevanji železniških próg v srednjemorskem omročji. Doma je bil v Nagykoru na Ogerskem in ob času madjarskega upora je bil terd Koštjanec in divji borivec zoper Avstrijo, pa nior, kakor je znati, ne hudodelnega serca. Zato je moral pobegniti na Sardinoko s tovarši Kobutom, Milbitzom, Kranovskim in drugimi.

Ondi je zopet orožje zgrabil in se na Lombardskem vojskoval zoper Avstrijo l. 1848 in 49.

Znano pa je, da lahko in madjarsko rovarstvo je veljalo in bilo pripravljeno zoper katoliško Avstrijo, kakor piše poročevalec v „Citt. it.“ — napravljeno od framasonskih ločin, ki so s tenko naprednimi svijačami tudi poštone ljudi v svoje mreže lovili.

In bil je res framason Mennyy, kakor tudi njegovi tovarši. Taki sovražniki so našli dobrotno, obdano in prijazno gostoljubnost v mesta Torinu in pri piemontski vladi. Mennyy pa je ob enem še visoke službe dosegal.

Mennyy je hodil v framasonsko ložo, svoji dve hčeri pa je dal izrediti keršanako po zgledu njenega starega očeta (deščika), ki je bil popolnoma dober in vren mož.

Ko je pa pretekla tedne Mennyy na smert zbolel, je odpravil od svoje bolniške postelje vse framasonske tevarše, se je zatopil sam v sé, in sklenil je, da se hoče z Bogom spraviti. Dal je poklicati župnika, se je spovedal z občutki globokega kesanja, in je prejel sv. obhajilo in sv. poslednje olje, in poslednjič papešev blagoslov. Kteri so bili pri tem priča, pravijo, da je Mennyy umeri tako lepo, kakor je dano malo kristjanom, tolika je bila gorečnost in pobožnost, s kakorino je prejel sa. zakramente.

Predno je oči zatisnil, je blagoslovil vse svoje družino.

Framasonske muhe pa niso dale mirú — še mertvemu ne! Porabili so nesrečni zaslepljenoci žalovanje družine, vrinili se med pogrebce in na pokopališe, in on framason je gučal in pozdravljaj merliča.

To nesramnošljivo valovanje jasno kaže, kakošni so ti ljudje.

Poročevalec o tej priliki omenja, kolika framasonska propaganda se je razširila med železniške vodnike in častnike, kterih veliko da je zapisanih v to nesrečno svojat in ti zopet da vplivajo na podložna, jim kažejo dobiček, obetajo službe in druge potrešba, ako k fraj-mavrarjem pristopijo.

„Eco Lit.“ ima to nekoliko obdružniše popisano. Framasoni včas ne skrivajo odveč svoje sovražljivosti do sv. vere in katoliške Cerkve; potrebna je čujočnost.

K temu naj pristavimo nekaj, kar poslednji čas večkrat opazujemo, da se namreč tu pa tam kateri naj hujših framasonov spreobrne. Da se bo to še bolj pogosto zgodilo, naj smemo nasvetovati prav dober in tečen pomoček. Taki-le je:

Móli vsak dan pri družih molitvah tudi očenaš in čedenamarijo na čast Jezusovim bridkostim na Oljaki gori za spreobrnjenje framasonov, brezvrceev in za terpečo Cerkve s pristavkom: „O Jesus! zavoljo svojih bridkosti na Oljaki gori se usmili nesrečnih framasonov, brezvrceev in terpečo Cerkve.“

Ogled po Slovenskem in dopisi.

iz Ljubljane. (Bosanski in kranjski redovniki Trapisti.) Une dni je bil prišel iz Banjaluke č. P. Jožef Kiferle, Trapist in noviški vodnik v Banjaluki, ki je pred nekimi meseci imel ondi novo mašo. Pogledal je nekoliko, kaj in kako se godi mladenčem, ki so jih od onod poslali v Ljubljano v šole in druge nauke in šel je bil tudi obiskat svoje starše v Borovnico. Kakor odetni subprijor P. Kazimir, tako je tudi ta naš rojak ves goreč in delaven za blagor in oliko Bošnjakov ter vedno prevdarja, kako bi se jim moglo vsepešneje pomagati. Obiskal je tudi škofa Strossmayerja, s katerim se je o tej zadevi posvetoval. Silno razveseljen je bil dja-kovski višji pastir in obljubil mu je posredovati in delati, kar bo moč, da se ubogim Bošnjakom pomaga kyško. Morebiti bomo v neprodolgem času slišali kaj več o prizadevanji P. Jožeta.

Pristavimo naj samo to še, da mladenči bosanski, ki so v šolah in v rokodelskih naukih na Kranjskem, so svojim dobrotnikom oo. Trapistom prav serčno vdani in upati se smé, da v zvezi s timi mladimi ljudmi, ko svoje nauke zveršijo, bodo častiti redovniki veliko dobrega storili za jugoslovanske, pod turško vlado zane-marjene dežele.

Naj o tej priliki omenimo še redovnikov Trapistov v naši deželi. Piše se „Slovcu“ iz Mirne na Dolenskem, da v samostanu Lanšpreškem je 13. t. m. umrl Trapist P. Gregorij v 74. letu svojih dni. V boleznii je le prosil, naj ne molijo, da bi se ozdravil, temuč da bi že skoraj Boga gledal, in bil je tako pobožen, da ga oo. Trapisti imajo za svetnika.

Samostan šteje sedaj 18 redovnikov, med njimi pet mašnikov, tri koriste in 10 laikov. Polovica je Francozev in polovica Nemcev, radi pa bi tudi dobili kacega Slovence, zlasti zmožnega duhovna. Kakor je vpljiv Slovencev celo v Bosni pri redovnikih že močno zmogel, tako bode najberže tudi pri teh na Kranjskem, ako se red v deželi ohrani, kar je želeli. Zakaj dobri redovi so povsod lepota sv. Cerkve in velik blagor za ljudstvo; sovražnika imajo redovniki samo dva, namreč: satana in njegove polhe.

iz Gorice. (Lepa demonstracija) Nekdo pripo-veduje, ko je šel skoz zakristijo v cerkev sv. Ignacija v Gorici, je vidil goreti novo žarečo svetilko pred lepo, malo, vso ovenčano podobo, ktera kaže vstajenje Našega Gospoda Jezusa Kristusa. Sladko veselje ga je prešinilo, ko je slišal, da lepi zgled pobožnosti je dala bogata tuja oseba, ki v Gorici prebiva: in to je očitno zadostovanje za ostudno bogoskrunstvo, ki ga je storil brezbožni ruski slikar na Dunaju. Lam-pica vedno gori na stroške imenovane osebe. (Eco.)

Drobiž.

(Dalje)

II.

Po mislih sv. Ambroža je zató nastal vihar na morju ker je bil z drugimi učenci vred tudi Judež izda-javec v ladji. On pravi: „Tam je mir, kjer sam Peter vlada kermilo ladjino; tam pa kjer se pridruži Judež, vstane vihar. Naj bo že Peter močan po svojem zaslu-ženji; vendar ga hudobija izdajalčeva izpostavlja veliki nevarnosti. Po zlobnosti jednega se razperšé zasluge drugih.“ Tedaj ni čudno, ako pri tolikih brezbožnih govorih, spisih, delih tudi dan danes nas Bog tape z raznimi šibami — z boleznimi, povodnjimi, s točo itd. Pa tudi zató nastanejo viharji, da se s Petrom spomi-

njame svoje nezmožnosti in s toliko serčnejšo molitvijo Boga prosimo za odvrnjenje. Molitev pravičnih je kakor prijetna dišava, ki se k nebu vzdiguje: „Pihaš vihar od severne strani, pridi južni veter, ter prepibajta moj vert, da se razprostira njegova prijetna vonjava!“ (Vis. pes. 4. 16.)

Verjetnejše je, da so sami hudobni duhovi provzre-čili oni vihar na genezarskem jezoru, kajti predno se je odpeljal naš Zveličar, je mnogo obsedencev rešil in jih ozdravil, in zopet ko je prijadral na nasprotno stran gerazensko, je izgnal „legion“ hudičev iz nekega ne-srečnega obsedenega. To je bilo zvečer. Podoba je to, da bode Petrov čolnič — sv. katoliška cerkev — na večer svojega, ali bolje, obstanka svetá, veliko viharjev imela preterpeti. Kajti vstal bo narod proti narodu, in kraljestvo proti kraljestvu; in lakota bo, in kuge, in potresi po krajih. Vse to je pa začetek nadlogam! Tedaj vas bodo izročili stiski, in morili vas bodo; in sovražili vas bodo, vsi narodi savoljo mojega imena.“ (Mat. 24, 7—9.) „Vstali bodo lašnji Kristusi in krivi preroki, in bodo kazali velika znamenja in ču-deže, da bi premotili, ko bi bilo mogoče tudi izvoljeue.“ (Isti v. 24.)

„Geraza“ pomenja „blatni kraj,“ koder so se rade valjale ščetinaste živali, in tam priteče Jezusu naproti obsedenec, ki je po grobovih bival,*) in bil silno divjl, da se ga je vse balo. O poganih so preroki rekli, da so obsedeni, ali tudi da so blazni; prerok Izaija nanje oberne to očitanje: „Ajdom, ki mojega imena ne po-znajo, ročem: Tukaš sem, tukaš sem! ljudstvo pa, ki je vedno pred mojim obličjem, vzbuja moj serd. Prebiva v grobovih in spava v beznicah malikov in já svinjivo, ter ima nevažno hrano v loncih.“ (Iz. 65, 1—14.) Taki je obsedenec Gerazenski, podoba v zmotah žive-čega izraelkega ljudstva. Poganski narodi so, časteč mertve, bivali nekako v grobovih, zlasti Egipčani, ter so shranjevali svoje „mumije,“ in ajdje so od mertvih v grobéh in od orakeljnov skušali poizvedavati prihod-njost. Mulo ali nič boljši niso bili judje. Oni so ob času Kristusovega prihoda imeli sicer Mojzesovo postavo; ali ta je bila kakor mertva čerka, baizamovana mumija brez življenja. Le za svetnim dobičkom so se péhali, in liki nesvažnim živalim se valjal v mesenosti — bo-disi ajdje, ali judje. Zató so Izraelci in pogani podobni onima dvema obsedencema, ki sta tulila, Jezusa ugle-dajoča: „Kaj imaš z nami, Jezus, Sin Božji?“ (Mat. 8, 29.) Ta prizor se ponavlja še dan danes. Kjer Kristus, ali namestnik Kristusov stopi odločno nasproti zagrizo-nemu judovstvu ali framasonstvu, tam ni konca ne kraja vika in krika: „Kaj se vtikaš v naše zadeve?“ „Si-li sem prišel pred časom nas mučit?“

„Kakó ti je ime? . . . Legijon, ker nas je mnogo.“ Tako smejo terditi nasprotniki Kristusovi, zlasti frama-soni. Legijon, silno veliko, veliko jih je. Saj smo ne-davno čitali v „Slovcu“ (št. 553.), da je po vsem svetu 93 velikih framasonskih lóž, in vseh lóž skupaj 138.965, ki štejejo 14 milijonov udov, in so l. 1880 imeli 1786 milijonov v zlatu dohodkov. Se vé, s toli-kimi sredstvi utegnejo ne le „kamenje premetavati,“ temveč cele goré, in kraljeve trone prekucevati, in vse „verige,“ t. j., božje in človeške postave in zakone ter-gati. Ali en sam je močnejši kot vsi „legijoni.“ Zakaj hrumé narodi, in ljudstva umišljujejo prazne reči? Kralji zemlje se vzdigujejo, in pervaki se zbirajo zoper Go-spoda, in zoper njegovega Maziljenca. Raztergajmo njih vezi, in verzimo s sebe njih jarem. On, ki prebiva v

*) Grobovja so bile véasi cele poslopja v zemlji, v počine vsékani prostori, véasi cele bajte z mnogim prostorom, kakor se še daandanes vidijo.

nebesih, se jim smeje, in zasmehuje jih Gospod." (Pa. 2, 1—4.) In dalje pravi: „Udariš jih z železno palico, in zdrobiš jih ko persteno posodo.“ (Isti. v. 9.)

„In reče jim: Kaj ste boječi maloverni? Tedaj vstane in zapreči vetru: Umolkni! in reče morju: Umiri se! in nastala je velika tihota.“ (Mark. 4, 39.) Nikdar, tudi v največjih nevarnostih in nezgodah ne smemo obupati, in nikoli ne zgubiti trdne vere v moč Kristusovo, ki zapoveduje morju, vetrovom in nebeškim in podzemeljskim duhovom. Kdor vanj zaupa, si tudi veliko upa; a kdor trdne vere nima, si malo ali nič ne upa. Zato je pokojni pobožni škof Slomšek, kaj primerno molitev zložil za današnje čase, kjer med drugim pravi: „Ohrani nam pravo, sveto rimsko katoliško vero!“ — Naj nas bolezní obiskujejo, naj nas zaničevanje zadeva, naj nas nadloge stiskajo, — le svete vere nam nikar ne vzemi!

Dokler pravo sv. vero imamo, vse zopernosti lahko prenašamo; ako nam pa sv. vero vzameš, bila bi naša nesreča brez konca in kraja velika!

O Jezus! ti si našo sv. vero ustanovil, ti jo tudi čisto in živo med nami ohrani. Ohrani nas v sv. katoliški Cerkvi — v čolnu sv. Petra, in nam milostno dodeli, da se vselej zvesto držimo Skale, na katero si ti svojo Cerkev pozidal, in da smo v vseh rečéh pokorni sv. Cerkve vidnemu in najvišjemu poglavarju, tvojemu namestniku na zemlji. Naj ostane naša Cerkev edina, naj v svetosti raste in se širi po vsem svetu, in naj se sovražnikova roka apostoljskega sedeža ne dotakne!

O Jezus! ti naše sv. vere varh, ohrani in razsveti tudi našega cesarja in vse deželske gosposke, da nas v miru vodijo po stezi pravice. — Ukroti in spreoberni sovražnike sv. Cerkve. — Dodeli vsem kraljem in oblastnikom, pa tudi kerščanskemu ljudstvu mir in zločnost. — Potrdi in ohrani nas vse v svoji sveti službi, naj tebi živimo in tebi umerjemo. — O Jezus, ti začetnik naše vere, tebi živimo, tebi umerjemo, tvoji smo živi in mrtvi! Amen. (Kosar. Nebeška hrana I. str. 402.)

(Dalje III. del „Drobiša!“)

Nagovor pri delitvi zimske obleke šolski mladini 8. grudna 1885.

Sleherni človek ima nekatere dneve v letu posebno zapisane — dneve, ki jih imenuje imenitniše in srečniše memo družih. Tudi pri meni je taka. Iz serca moram sicer Bogu hvaležen biti za vsaki dan, ali nekateri dnevi v letu se mi zdijo še posebno imenitni in veseli. Med take dneve štejem tudi današnji dan, ko se že v desetič vdeležujem te lepe slovesnosti. Veseli me vsako leto današnja slovesnost zato, ker me po eni strani vselej na novo prepriča, kako je odlična gospoda ljubljanskega mesta rahločutnega serca in radodarnih rok ter se dá tako lepo voditi kerščanski ljubezni, da v obilni meri revežu lajša težko stanje; po drugi strani je pa zato vselej za-me tako vesel ta dan, ker vidim oveseljene obraze obdarovanih otrok.

In ravno zato, dragi otroci! ker se z vami tudi jaz danes veselim, želim, da bi to veselje ne minulo tako hitro kakor solnce, ki lepo posija, pa se spet za oblake skriva, temuč da bi v vašem sercu zapustilo tako znamenje hvaležnosti, ki se tudi v poznejših letih ne bo dalo zbrisati. Saj dobro serce ne mere drugačno kot hvaležno biti; v resnici hvaležno pa tudi ne drugačno kot dobro.

Sv. Frančišek Asiški, ki ima zavoljo svoje velike bogoljubnosti častni primek Serafski, se je bil nekega

dné s samostanskim tovarišem podal na daljno pot. Dan je vroč, pot silno slaba, pa dolga. Huda seja muči oba popotnika, pa vročina čedalje huje pripoka; še vna sta utrujena in slabotna. Kar zagledata, pri nekem ovinku bister hladen studenček, ki tako vabljivo izvira izpod skale, kakor bi bil nalašč prišel na pomoč žejnima popotnikoma s hladilno pijačo. Kmalu nato pa zagleda svetnikov spremljevalec še drugi in še lepši studenček, iz kterega izvirajo še krasniše biserno-svitile kapljice. Te dragocene biserne kapljice pritekile so iz svetnikovih oči: svetnik se je milo razjokal in je vedel, zakaj, in je tudi svojemu sobratu povedal: Le poglej, kako je vendar ljubi Bog dober! Od vekomaj je vedel, da bova midva, ti in jaz, nekega dné tu sem prišla vna trudna in žejna. In tu je nama iz pod gore postal hladen vode, da si žejo utolaživa. Ali je mogoča še večja ljubezen.

O naj bi mogel vas, ljubi otroci, pregovoriti, da bi vsaj nekoliko te svetnikove hvaležnosti si prisvojili! Glejte, za nekaj kapljic hladne studenčnice je toliko hvaležno njegovo serce, da se mu gorke solze ulijejo iz oči in kapljajo po častitem obrazu; ali vam bi se pa ne zdelo vredno za toliko dobroto hvaležnost pokazati? O, tudi na vas je že ljubi Bog od vekomaj mislil in vedel, da boste revni; zato je nagnil dobra serca vaših dobrotnikov, da so vam napravili gorko obleko za merzlo zimo. Najprej se toraj Bogu zahvalite s priserčno molitvijo. Pa tudi v djanji morate hvaležnost pokazati. Skažite se hvaležne zlasti s tem, da boste na novo obleko skerbno pazili, da je ne boste že v nekterih tednih omazali ali celo stergali. Nekteri nehvaležniki ravno na darovano obleko najmanj pazijo, češ, ker so jo zastonj dobili, je ni toliko škoda. Neljubo bi bilo meni in družim, če bi videli, da ste lahkomišeljno in iz same zanikarnosti urno razdajali novo obleko.

Toda brez primere bolj pri serci in v skerbeh mi je vaša druga obleka, ki ste jo tudi čisto zastonj sprejeli od vašega Očeta v nebesih; menim vašo belo obleko kerstne nedolžnosti. O takrat je bila tudi lepa slovesnost, ko ste to obleko prejeli; angelji nebeški so se je vdeležili med vami in se veselili. Bilo je pred nekako desetmi leti, ko ste bili pri sv. kerstu očiščeni — pravi angelji v človeški podobi; takrat so vam izročili mašnik belo oblekico in so rekli: „Ná, vzemi belo obleko, in prinesi jo neomadežano pred stol našega Gospoda Jezusa Kristusa, da boš imel večno življenje.“ V teh kratkih besedah, ljubi otroci, je povedana vna vaša sreča. Če tudi ste vsi iz revnih hiš, pa če boste to vojo dušno obleko sv. kersta vedno belo hranili (ali če bi jo po nesreči kdaj kaj z grehom omadežali — hitro hitro spet oprali v studencu sv. pokore,) če boste po Jezusovem zgledu vedno se greha varovali in v čednosti rastle in napredovali, potem vam danes obljubim, da se vam ne bo slabo godilo, ne bo vam manjkalo ne kruha ne obleke, ne spoštovanja. Kdor se Bogu ne zameri, se tudi dobrim ljudém ne bo; in kdor je Bogu ljub, tega morajo tudi vsi pošteni čislati in radi imeti. Zapomnite si: pot v nebesa derži skoz deželo zemeljske sreče. Skerbite toraj, da vaša dušna obleka vedno bela in čista ostane, potem bodo tudi ljudje za vašo telesno obleko skerbili; lahko boste dobili službo — nič vas naj ne skerbi, dobrih poslov močno primanjkuje in tudi za večje službe iščejo poštenih, popolnem zanesljivih ljudi. Toraj še enkrat rečem: Pazite na svojo dušno obleko in s tem boste najboljšo poplačali trud in delo in stroške vsem dobrotnikom, kterim se v vašem imenu še enkrat serčno zahvalim: Bog jim poplačaj stoterno s časno in večno srečo!

Oče se „zanikerneš“

Na Dunaji je umrla ta dni mož, ki je bil upoštevan od vseh, kateri so ga poznali; kajti ni bil osem veri in pošten ubertnik, ampak tudi dober in skroben oče otrokom svojim in velikodušen prijatelj za vse uboga. In vendar je bil ta verli človek, ki je sedaj svojim otrokom lepo premoženje zapustil, nekdanj velik zanikerneš. A spreobrnil se je in pokazal, da se ni hotel ne smé opustiti verniti se od peta, ki pelje v pogubljenje, na pot poboljšanja, če tudi bi bilo že pozno.

Za rodovino mizarja K. prišli so slabi časi. Mojster, sicer priden in ročen delavec, vdal se je bil slabi tevaršiji. Precedal je cele noči po gostilnah v družbi veselih, a razposajenih tovarišev ter tako napravil svoj zaslužek. Delavca ostala je prazna, naročilom se ni vtresalo, kajti, kako bi mogel mojster delati po dnevi, ker ni po noči počival, ampak popijal?

Ne smemo se toraj čuditi, da je začela kmalo potreba terkati na vrata „pijanega mizarja,“ kakor so ga vsi sosedje imenovali. Prošila in rotila ga je sicer njegova žena, naj za Božje volje vendar tako šivljenje opusti ter skerbi za otroke, da jim ne bodo treba stradati. K. se ne zmeni za to, ampak toliko hitreje hiti v gostilno ter zapravija denar, katerega je dobil v zastavnici za zastavljene reči, ali pa ki ga je izmakali ženi, ki si je nekoliko z ročnimi deli zaslužila, da niso otroci ravno lakote umirali.

Videti je bilo, da ni več pomoči in da bude zopet jedna rodovina pomnožila število onih, ki so primorani od milodarov družih ljudi šiveti. Toda božja roka je obrnila drugač.

Nekoga večera gre mizar K. že epotekaje se po cesti proti neki gostilni. Noge so ga že komaj nosile; zatoraj se nasloni ob ogel neke hiše, kjer sliši sledoči razgovor:

„Ali se ne sramujeta beračiti?“ reče možki glas? — „Oh, gospod,“ oglasi se otročji glas, „danes prošiva prvič! Najina mati leže doma bolni in so lačni! Denarja nimamo; zatoraj sem vzal svojega malega bratca, ne da bi kaj materi povedal, ter šel iskati dobrega človeka, naj bi dal toliko, da bi mogel kupiti malo derv in juhe za ubogo mater . . .“

Pijanca ob oglu slonečega pretreslo je to, kakor da bi imel merzlico! Kajti to je bilo lastno njegovo dete; desetletni deček, ki je tako milo prošil miloščine, je bil njegov sin. Serce je začelo mizarju hitreje tolči in čutil je, kako mu je tesno v garlu, kakor da bi ga kdo davil, — začel je ihteti.

„Ali nimata očeta?“ vpraša dalje neznan mož. Starejši deček molči, mlajši štiriletni bratec pa reče žalostno: „Očeta imava, pa jih ni doma, so zanikerneš.“

Strašna obsodba, katero je zaslišal mizar iz ust lastnega deteta, omamila ga je popolnoma. Gorke solze tekle so mu po licih, kajti bil je „zanikerneš“ po besedah lastnega deteta, katero je to besedo gotovo večkrat od sosedov slišalo.

Druzega dne bil je K. v svoji delavnici. Ni prošil za odpuščenje, ni obljubil, da se poboljša; samo delal je, da je oblanje kar okrog letelo in da se mu je pot kar cedil s čela. Vinski tovariši ga niso več videli med seboj, zapustil je delavnico le, kedar se je vračal k svojim dragim. Hvaležen pogled, s katerim ga je sprejela njegova žena, zdel se mu je lepši, kakor vse veselje sveta.

„Pijani mizar“ postal je zlagoma bogat človek. postal tudi srečen in zadovoljen. Obsodba iz ust lastnega otroka ga je bila spreobrnila. Zapomni naj si toraj vsak:

„Živeti v grehu — to je grozno:
Poboljšaj se, če tud' je pozno!“

O Dete, in en sam pogled!

Nebalki šla! —
Suznji suzja
Pri janku se stoji;
Kaj proljaj
Svetla, svet
Mi volkati svetli!

Pogled en sam —
Blagost muma,
Prosveto Dete milo!
Si se želim,
In krepešim,
Da bi mi podelilo.

Temna oblak —
Grah, dolni mrak,
Maj Jaso! me obdaja;
En sam oair
Od Tebe, mir
Mi dá in mišest raja.

Očelo,
Ke očelo
En-mé proljiva Tvoje
Že prvo noč,
Oh, lina mož
Odravit' serce moje.

O, rajski svet
Tvoj blagost
Nad karno očelo sija;
Kajé šari
Za vse stvari,
V ljubezni večni dje!

En sam oair
Tvoj, očelo vir
Je Petru hčaj odsveti;
O daj nocoj
Ta dar mi svoj
Da prav se bom spohotil!

Odprl tedaj
Mi svitli raj
Očelo, Dete milo!
Serce ogrej,
Da bo očeloj
Edino Tebi bilo! —

Rodolav.

Razgled po svetu

Framasonstvo, odpad, krive vére. Goviški „Eco“ piše: „Nemški časniki na Avstrijskem so te dni velike govorili o tisti družbi, ki se od nekterih lét mnogo počá s pospeševanjem nemških šol. Imenuje se „Deutscher Schulverein“ in se snuje zelo vneto in obširno. Vdelečuje se ne le možki spol, temuč po vsih mestih, koder ima družba svoj odbor, je tudi število gospej, ki goréčova razširjati in braniti nemške odgoje tudi po ženskih šolah. Zdaj ga se prišle na dan neke reči, ki dajejo spoznavati, da nemški „Schulverein“ je v tesni zvezi s nemškimi framasonstvom (frajmavurertvom). Načelniki se adje framasonstva in torej navdihujejo vse družbe, ki je odvisna od njih. Ko so bili odkriti, so hotli obdolževanje ovreči; pa odgovorilo se jim je točno, in listi je bila vse zlagoma s obraza potegnjena jagnjočja kofa. In kakor se ta družba vedno razširja, tako se število meštarijev zanjo vedno bolj množi.“

Na severnem Pemskem pa gomazi tako imenovane „stare katoličanstvo,“ ki se je mislilo, da je že pokopano. Dva buroviša, Knotz in Nittel, sta gibanje podkurila. Pervi je odveč znani poslanec na Dunaju, drugi pa odpadnik, prijatelj „illuminator“ in framasonov. Nittel bobna, da blagor nemškega ljudstva na Očkem je zastavljen na to, da zapusti Rim in se stori nenavezanega na vero; Knotz pa ravno to želi oziroma na politiko. Lažnjiva preroka delata v edinosti, skrivno framasonstvo, judje in vsa njih tovaršija pa jih podpirajo.

Litomeriški škof je že povzdignil svoj glas proti temu zoperkatoliškemu gibanju. V svojem božičnem pastirskem listu pravi škof, kako da se vera in Cerkev ne smete soditi s staljša narodnega ozira. Katoliška Cerkev je naprava Božja, odmenjena za vse človeški rod, in kdor bi jo hotel ločiti po raznih narodnostih, zopergovori Bogu Zveličarju. Vsak zamore pospeševati

koriati tistega naroda, h kateremu se šteje; v veri pa se mora povzdigniti višaj, mora iskati Boga, sveličanje duše, večne sreča.

Na Tirolozom se širi tudi protestanstvo, zidajo se kakor luteranski tempeljni, kakor one dal protestantki tempelj v Meranu, kjer je sicer ljudstvo tako vzvišeno katoliško.

Vse to nas spodbuduje, da zlasti zdaj o Božiču naj se milostno potegne za čisto sv. vére večni Gospod, kateri je prinesel čisto vero na zémlijo.

Dunaj. Naučni minister vitez Gauč je vsem šolskim oblastim poslal odlok, v katerem prepoveduje tisto slovarje, da se šolske knjige tako pogosto menjujejo in zapovedal je, da se morajo učenci predpisanih knjig držati strogo in ne od dijakov zahtevati drugotnih učnih pripomočkov. To je pač res zadnji čas. Drugi odlok zapoveduje, da do 1. majnika 1886 se morajo vse šolske knjigarnice preiskati in o vspehu na više mesto poročati. To pa je še bolj potrebna reč, zakaj marškatere takih knjigarn, kakor mnoge pritožbe pričajo, so bile pravi „Angijevi hlevi,“ in serce je moralo boleti starše in druge previdne moše, kakoršne reči so se ubogi mladini v roke dajale. To priča med drugim obširna Doblhamerjeva interpelacija o šolskih bibliotekah v gornjeavstrijskem deželnem zboru, ktera razodeva, kakošne poštastnosti zoper vero, sravnost in celo zoper patrijotizem so se mladini v roke dajale. Ostro prepovedane tedaj so vse knjige in podobe, v katerih je kaj zoper vero, sravnost, ali zoper državo. Pritožbe silo hude se slišijo že davno in minister je tukaj zadel v resnici pravo struno; naj bi se le res reč vestno povsod sveržilo!

Rim, 31. gradna. Ko je cesar Viljem zvedil, da je v Rimu podpisan protokol, ter da je sprejeta papeževa poravnava španjsko-nemškega razpora, je kar naravnost ukazal, da naj pruski poročnik Schlözer Leonu XIII naznanj njegovo (cesarjevo) zahvalo, da je tako blagovoljno, naglo in nepristransko reč razsodil. — Tako naj storé velike moči tudi z drugimi velikimi evropskimi vprašanji, dajo naj jih papežu razsoditi; potem se ne bo treba bati leta 1886.

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomere, odpad in brezverstvo, prebostvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreča. — Bolna na nogi priproščena Jezusovemu in Marijinemu pravn. Serca in sv. Jožefu za pomoč. — Prestrašna pijanška in pohujšljiva zvér, da bi se po milosti božji in na prošnje N. lj. G. presv. Serca ukrotila. — Oseba v velikih bridkostih se priproča v bratovsko molitev, da bi na priprošnje N. lj. G. in sv. Jožefa rešenje in uališanje dosogla. — Silno zbegana in obupljiva oseba zaradi nemirne vesti se prav živo priproča vsem udom bratovščine N. lj. G. v molitev, da bi na Marijino priprošnje novorojeno Dete Jezus ljubi mir in tolašbo prineslo v njeno serce.

Zahvale.

Lanskega maja sem po „Zg. Dan.“ priporočila osebo, ki je še celo leto zelo bolehal, zdravila mnogih zdravnikov je brez vapsa rabila; pa po „Zg. Dan.“ priporočeni se je očitno jelo boljšati in je popolnoma osdravala. Čast in hvala N. lj. G. presv. Jezusovega

Serca, kakor tudi Žalostni Materi Božji, od katere sem še toliko pomoč dobila. Priporočamo se še zmagraj v bratovsko molitev, da bi se naše zadeve po sreči izšla.

M. J.

Kelodar za prihodnji točen:

28. gradna. Nedolžni otročiči. — 29. S. Tomaš m. — 30. S. Nicefor. — 31. S. Silvester — Novo leto 1886. — 1. prosenca. Obrezovanje N. G. J. Kr. — 2. S. Makartj. — 3. Nedelja po novem leta. S. Genovaša.

Is rimskega zapisnika mučnikov.

27. prosinac.

Sv. Antuan, mati sv. Janeza Zlatousta.

Sv. James Kricotom ali Zlatoust, tako imenovan zavoljo posebnega daru zgovornosti, škof Carigranski. Rojen je bil v Antijohiji, šolal se je v Atenah in postal najpervo odvetnik. Kmalo se mu je pa ta služba pristudila, oblekal je računnik in šel v samoto. Ali škof antijohijski ga je čez nekaj časa k sebi vzel in ga posvetil lektorja (cerkvenega bralca). Ljubezen do samota ga je spet gnala iz mestnega življenja v neki samotni blizo Antijohije in slednjič v puščavo. V tem samotnem življenju spisal je več izvrstnih knjig duhovnega obsega. Zopet je bil poklican v Antijohijo in postavljen za cerkvenega govornika. Tu je zaslovel zavoljo svoje nenavadne zgovornosti, in ta lepi čas Božji je bil berš ko ne tudi varok, da je bil poklican zoper lastno voljo na carigranski veliko-škofijski sedež leta 398. Neustraheno je tu oznanjeval besedo božjo, temeljito razlagal verske resnice in neusmiljeno bical napake in grehe mestnega življenja. Celo cesarici Evdokaji ni prizanesel, temuč brez strahu ji očital krivico, s katero si je bila prisvojila vinograd neke vdova. Se vé, da je moral vneti škof za to terpeti, zakaj razstavljen cesarica ni mirovala, dokler ni bil sv. škof odstavljen in pregnan leta 403! Kmalo potem je nastal strašansak potres v Carigradu in prestrašeni prebivalci so v tém spoznali šibo božjo zaradi krivice, ki se je bila storila sv. škofu. Bil je nazaj poklican; ali sordita cesarica se je le še hotla maščevati nad škofom. Moral je v drugič v pregnanstvo na skrajne meje cesarstva, kjer je zavoljo silnih tašav, ki jih je moral prestajati, umrl 14. kim. l. 407. Njegovi sveti ostanke so bili današnji dan l. 438 slovesno preneseni v Carigrad in se zdaj nahajajo v papeževi cerkvi v Rimu.

Sv. Julijan, mučnik, ki ga v Sori na Laškem častijo, je bil rojen v Dalmaciji. Peljali so ga v poganski tempelj, da naj bi ondi malikom daroval. Ko pa tega ni hotel, so ga začeli strašno terpinčiti. Na to se je tempelj razrušil, razsrdani neverniki pa so svetniku glavo osekali.

Sv. Vitalijan, papež, sloveč zavoljo svoje prav posebne pobožnosti in velike učenosti. Sv. veri je bil čujoč varh, ter si je močno prizadeval, čedalje bolj jo razširjati in jo braniti pred napadi krivoverskih Ariancev.

Listek za raznoterosti.

Is Ljubljano. Za prijazno bratovščino sv. Detinstva bode navadno božično opravilo v ponedeljek, 28. t. m., v uršulinski cerkvi. Dopoldne bode ob 8ih sv. maša, popoldne ob 4ih pa kratek nagovor in litanije sv. Detinstva z blagoslovoma.

O tej priliki bodi opomnjeno, da naj bi udje ne pozabili zadevnih molitvic moliti in odrajtati tistih malo soldkov za take važni misijon, ki rešuje abogo poganske

otročiče, jih keršuje in odgoja tiste, ki pri življenju ostansjo. Mnogi se zapišejo, da dobijo bukvice, svetinico itd., potem pa vse opusté: to ni pošteno.

Gg. begeslevci bojo pred novim letom imeli duhovne vaje, novega leta dan pa prvoletniki in nekteri drugi prejmejo manjši blagoslove. — Bog sv. Duh jim podéli prav obilnih darov, da bodo vredni služabniki v častitljivem vinogradu Gospodovem.

Miklavževanje je bilo zopet 22. t. m. v uršulinskem samostanu. Bilo je 33 ubožnih šolaric obdarovanih z razno obleko in kruhom. Prijazen govor č. g. kateheta Keržiča in petje v obeh jezikih je solilo dobrotno veselico. Znano je že, da take obleke izdelujejo gospodičine notranje šole in kar morebiti gojenke marsikterih naprav obračajo v prazno potrato, tukaj gospodičine darujejo za ubožne ter se vadijo v keršanski ljubezni in milosrčivosti. Pohvala jim in Božji dar!

Duhovni Pastir. Pervi zvezek III. letnika je že na svitlem z obilnim zakladom koristnega blaga pod vredništvom g. kat. Ant. Keržiča. Sezíte po njem in berite ga — vam ne bo žal.

Kolera se zopet oglašuje na Beneškem in avstrijska vlada iše ob mejah nevarnost odvracati. Tudi v Terstu se je prikazala ter uzela par ljudi.

Na Berdu bode po Božiču sv. misijon, ki bodi prijateljem in znancem v molitev priporočen, da bi dober sad obrodil.

Božičnice napravi tudi „gospéjska družba keršanske ljubezni,“ in sicer sv. Stefana večer o 5 $\frac{1}{2}$ v sobani Lihtenturnove sirotišnice.

Zastran cerkvenih paramentev odgovarja katoliški „Correspondenzblatt“ nekomu to-le: Das ist denn doch eine starke Zumuthung an mich, Ihnen die neue Adresse der Firma „C. Fritz et Co“ anzugeben, nachdem doch in dem Prozesse gegen die famose „Katholische Gesellschaft“ es gerichtlich erwiesen wurde, dass die Geschäftsinhaber Juden sind. Brauchen Sie vielleicht auch die Adresse der gleichwertigen St. Lucas-Kunstanstalt? Zum Hausgebrauche kann ich Ihnen auch noch eine jüdische Paramentenhandlung angeben: J. Moor et Comp., Wien, I. Gonzagagasse 1. Dies diene auh einigen sich als katholisch aufspielenden Wiener Blättern zur Nachricht,

dass sie sich auch um die Inserate dieser jüdischen Geschäftleute umsehen; das „Correspondenz-Blatt“ aber erfüllt auch in diesem Falle seine Pflicht.

Papež in red v cerkvi. „Bien Public“ piše, da sv. Oče se zdaj pečájo z važnim prašanjem, ki tiče red v cerkvi. Bil je Vatikanski cerkveni zbor pred časom zaključen in marsikaj ni bilo doveršeno; Nj. Svetost tedaj bi valed naj viši oblasti tako marsikaj dopolnila.

All se je spekel! V železničnem vozu bil je mlad lipovo oltkan gospodič, kateri se je prav prederzno in žaljivo obnašal do sopotnih. Med temi je bila postarna gospá, ki je bilo znati, da je samska... „Kaže, da ste še samica. Zakaj se niste omožila?“ jo je prašal neslanež. — „Zakaj se nisem omožila? No, bala sem se, da bi utegnila dobiti moža takega, kakoršen ste vi, gospod.“

Medri kmet. V kerčmi, v kateri je bil napis: „Danes za denar, jutri zastouj,“ je zakličal kmet: „Kerčmar, pol litra vina!“ Ko ga je kerčmar prinesel, mu reče prebrisavec: „Prosim vas, prihranite mi ga, pridem jutri ga izpit.“

SVperIVCVnDVM sIt pLo CLero IesV Christo serVire. IesVa ChrIeVs sIt speCVLVm saCerDotIbVs In Vita! B.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: „V Božjem imenu“ 5 gld. — Iz Stare Osalice č. g. M. Gogala za „zobe“ 10 gld. 40 kr. — J. J. v K. 2 gld. — Č. g. župn. J. Dolžan 2 gld. — Neimenov. prijatelj 2 gld. — Blag prijatelj z Dobrove 2 gld. 50 kr.

Za svonove v Sarajevu: Blag prijatelj z Dobrove 2 gld. 50 kr. — Po č. župn. J. Dolžanu zbirka iz Ihana 15 gld.

Za sv. Detinstvo: Ž—ska ljudska šola pošlje 2 gld. v namen, da bi novo-rojeno Dete Jezus blagoslovilo mladino in učenitvo njeno.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca: Ž—ska ljudska šola daruje za potrebe njegove cerkve ubožni davek 1 gld., da bi dosegli mladina in učenitvo blagre presv. Jezusovega Serca.

(Drugi dar. prih.)

Vabilo k naročevanju na

„ZGODNJO DANICO“

za novo leto 1886.

„Danica“ prične svoj devet in trideseti tečaj. Poganja se „Danica“ za dobro in odvrča hudo. Kakor tedaj je dobro zmeraj dobro, in hudo zmeraj hudo; tako „Danica“ delokrog ostane zmeraj dosleden; ne spreminja se kakor časniki „petelinoviči,“ ki ravnaajo svoje kolovoze po vsakratni sapi. Iz tega je tudi očitno, kdo je na desnem in kdo je na levem potu. Program naš je že dobro znan. Preserčna hvala preblagim sodelavcem in naročnikom preteklega leta. Ne moremo dopovedati, kako smo jim zares hvaležni. Prosimo enake ali še večji pomoči v obojnem oziru tudi za prihodnje leto. In zato vsem naročnikom, pomočnikom in prijateljem:

Pomoč Božja

in

Vesela novo leto!

Naročnina znaša:

Za celo leto po pošti 4 gld 60 kr.

pol " " " 2 " 40 "

V tiskarni primeroma 4, — 2, — 1 gld.

Za prinašanje na dom se plača 40 kr. na leto. Za spremenjenje napisa med letom 15 kr.

Naročnina naj se po naj cenejši poti poštnih nakaznic pošilja pod naslovom: „Blaznikova tiskarna Vredništvo in založništvo.“

v Ljubljani“.